

[Indenrigsministeren.]

hvis børn er kommet til skade efter en vaccination, og hvor skaden må antages at være forårsaget af vaccinationen.

Lovudkastet omfatter vaccination mod følgende smitsomme sygdomme, der for tiden sker i offentlig interesse: kopper, difteri, kighoste, polio og tuberkulose. Men det foreslås også, at indenrigsministeren bemyndiges til at udvide lovens område til at omfatte vaccination mod andre smitsomme sygdomme, der foretages i offentlig interesse.

Ifølge udkastet vil der blive tale om erstatning for invaliditet eller dødsfald, dvs. invaliditetserstatning eller begravelseshjælp, og erstatning for tab af forsørger som følge af vaccinationsskader.

Børn indtil 15. års alderen vil normalt ikke have nogen erhvervsevne, der giver sig udslag i en arbejdsfortjeneste, som kan tages i betragtning ved fastsættelse af den års-løn, hvorefter erstatning beregnes. Efter lovudkastet vil der derfor tidligst kunne tilkendes erstatning for tiden efter skadelidtes fyldte 15. år. Behovet for bistand må efter udvalgets opfattelse indtil da antages at være tilstrækkelig dækket af ydelser efter den gældende sociallovgivning, især forsørgslovens §§ 70 og 73. Ifølge disse bestemmelser kan forsørgeres merudgifter som følge af et fysisk eller et psykisk handicappet barns ophold i hjemmet dækkes uden hensyn til forsørgerens økonomiske forhold.

Regeringen kan tilslutte sig de tanker og principper, som ligger til grund for udvalgets lovudkast, og vi vil fremme sagen med henblik på, at der allerede i næste folketingssamling fremsættes et lovforslag i overensstemmelse med de synspunkter, der er givet udtryk for i betænkningen.

I anledning af hr. Knud Bros spørgsmål om, hvorvidt der kunne finde udbetaling sted inden det 15. år, kan jeg sige, at forsørgslovens §§ 70 og 73 må formodes at dække de merudgifter, der følger af at have et handicappet barn i hjemmet. Såfremt det ikke er tilfældet, vil jeg gerne overveje spørgsmålet, men jeg synes, jeg må sige, at der må være ligestilling mellem disse handicappede børn og andre handicappede børn.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Karen Dahlerup Andersen* til indenrigsministeren:

„Finder ministeren det rimeligt, at de forældre, der har henvendt sig om erstatning til deres børn i forbindelse med formodede uheldige følgevirkninger ved vaccination, skal vente med at få deres sag afgjort, til der er vedtaget en særlig lov om erstatning for vaccinationsskader?“

Karen Dahlerup Andersen: I august måned 1969 ansøgte forældre indenrigsministeriet om erstatning med den begrundelse, at de følte sig overbevist om, at deres børn var ramt af uheldige følgevirkninger i forbindelse med vaccination.

Indenrigsministeriet har den 20. april i år sendt et brev til disse forældre, hvori det bl. a. siges, at indenrigsministeriet har bestemt, at endelig afgørelse i sagen må udsættes, indtil der er gennemført en særlig lov om erstatning for vaccinationsskader, og videre, at et sådant lovforslag først vil blive fremsat — og det gav indenrigsministeren jo også udtryk for nu i sit svar til hr. Knud Bro — i næste folketingssamling.

Finder ministeren det virkelig rimeligt, at forældre, der har lidt så megen sorg og bekymring og levet så længe i uvished, ikke kan få deres sag afgjort? Lovudkastet findes jo færdigudarbejdet i betænkning nr. 609, og ministeriet siger udtrykkelig til forældrene, at regeringen vil fremsætte lovforslag på denne baggrund. Lad os da få det lovforslag frem til forhandling nu!

I brevet til en del af forældrene siger ministeriet yderligere, at der ikke er rimelig sandsynlighed for en årsagssammenhæng mellem vaccination og sygdom. Alligevel henviser ministeriet også disse forældre til at afvente loven. Det synes jeg er umenneskeligt. Forældrene må have krav på nu at få afgjort, om børnenes sygdom er opstået på grund af vaccinationen, og det må være sundhedsstyrelsen, der skal påvise det, hvis der ingen sammenhæng er mellem sygdom og vaccination.

Forældre opfordres i en række tilfælde til at lade deres børn vaccinere, og det er så vigtigt for samfundet, at disse opfordringer følges, at der ikke må skabes den mindste tvivl om, at samfundet i de få tilfælde, hvor det viser sig, at der er opstået skadevirkning-